

ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Όλη ἡ χαρὰ μιᾶς θύμησης τὰ μίτια Σου χαϊδεύει,
Καὶ μὲ τὴν ἀνοιξη μαζί καὶ μὲ τὰ χελιδόνια,
Πάλι γυρνᾷς στὸ σπίτι Σου κ' εἴταν οἱ μέρες χρόνια,
Καθὼς στεριάα ποὺ φαίνεται κ' ἡ βάρκα δὲν κοντεύει.

Μὲ τὴ λιγόθυμη πνοὴ τῶν δέντρων ὡς ἀνθίζουν,
Σὰν ὄρφικὸ τραγούδιμα ξεχύνεται ἡ φωνὴ Σου,
Κ' ἡδονοστάλαχτη εὐωδιὰ γεμίζει τὴν ψυχὴ Σου,
Στερνὴ λὲς κ' εἶνε ἀναλαμπή· νιάτα ποὺ δὲ γυρίζουν.

Ἄλαβαστρένιοι νάρκισσοι τοῦ ὄνειρου ἔμπρὸς τὴ λίμνη
Παιζογελοῦν μὲ τὰ νερά, ποὺ ὁ ἥσκιος τὰ λαφιάζει,
Κι' ἀπ' τῶν ἐρώτων τίς φωλιὲς ἀηδονολάλητοι ὕμνοι

Λιγώνουν κάθε ὑπέροκλη καρδιὰ σὲ ἀγάπης νάζι.
Λάμπει μιὰν ἀβασίλευτη μέρα σὲ ὅλη τὴ χώρα
Τῶν Ἑλλυσίων ποὺ νείρομαι εὐλογημένη ἡ ὥρα!